

Barry Eisler

Breuklijn

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Steeds beter

De zaken gaan echt steeds beter, was het laatste wat Richard Hilzoy dacht, vlak voordat de kogel zijn hersenpan binnendrong.

Hij was op weg naar Silicon Valley, naar het kantoor van zijn advocaat Alex Treven, die een afspraak had geregeld met Kleiner Perkins, de durfinvesteerdere die alles wat ze aanraakten in goud veranderden en die met slechts één investeringsaanbod de waarde van je bedrijf konden verhonderdvoudigen. En nu overwoog men bij Kleiner om een cheque uit te schrijven aan hém, Richard Hilzoy, het genie achter en de bedenker van Obsidian, het meest geavanceerde encryptiealgoritme ter wereld, dat voorbestemd was om alle bestaande beveiligingssoftware voor netwerken overbodig te maken. Alex had al octrooi aangevraagd en als alles goed ging met de investeerders, kon Hilzoy kantoorruimte huren, benodigdheden kopen, personeel aannemen; alles wat hij maar nodig had om het product online te brengen. Binnen een paar jaar zou hij zijn bedrijf naar de beurs brengen en zouden zijn aandelen een fortuin waard zijn. En anders zou het een particuliere onderneming blijven en wat beveiligingssoftware betreft uitgroeien tot wat Dolby inmiddels was voor geluidswaergave. Hij zou miljarden aan licentieopbrengsten binnenhalen. Of Google zou hem opkopen; dat bedrijf pakte tegenwoordig alles aan. Het voornaamste was dat hij rijk zou worden.

Hij verdiende het ook. Hij werkte immers voor een grijpstuiver in een onderzoekslab van Oracle, waar hij 's avonds laat het ene na het andere blikje Red Bull leegdrank en zijn rookpauze bibberend op het verlaten parkeerterrein doorbracht, wetend dat er achter zijn rug om werd gegniffeld en geschimpt. Vorig jaar was zijn vrouw van hem gescheiden, en tjonge, wat zou die trut nu een spijt krijgen. Als ze een beetje hersens

had gehad, zou ze hebben gewacht tot het geld bij hem binnenstroomde en dan hebben geprobeerd hem uit te kleden. Maar ze had nooit in hem geloofd, niemand eigenlijk. Behalve Alex.

Hij liep de gebarsten buitentrapp van zijn appartementengebouw in San Jose af en knipperde met zijn ogen tegen de felle zon. Een halve straat verderop klonk het geraas van de ochtendspits op de Interstate 280 – het *zoeff-zoeff* van auto's, vrachtwagens die met knarsende versnellingsbak de afrit bij South Tenth Street namen, zo nu en dan wat boos getoeter – en voor deze ene keer vond hij het helemaal niet erg om zo pal aan de snelweg te wonen. Zelfs de goedkope fietsen, de roestende barbecues en de smerige plastic vuilnisbakken die op een kluitje tegen het gebouw naast het zijne aan stonden, irriteerden hem niet, net zomin als de stank van de overvolle afvalcontainer op het parkeerterrein, die door de herfstbries werd meegevoerd.

Want Alex ging hem uit deze zoi halen. Oracle was een cliënt van Alex' advocatenkantoor, en Hilzoy was daar, wat octrooien betrof, Alex' contactpersoon. Aanvankelijk was Hilzoy niet zo ondersteboven geweest van Alex. Na één blik op diens blonde haar en groene ogen hield hij hem voor een van de vele knappe jongens: rijke ouders, de juiste opleiding, het bekende verhaal. Maar al snel kreeg hij door dat Alex wist waar hij het over had. Hij bleek niet zomaar een advocaat, maar beschikte over diploma's van Stanford; hij was, net als Hilzoy, doctorandus elektrotechniek en doctor in computerwetenschappen. Hij had minstens zoveel verstand van programmeren als Hilzoy, en misschien nog wel meer. Dus toen Hilzoy eindelijk de moed had verzameld om hem even terzijde te nemen en hem te polsen over het patenteren van Obsidian, had Alex het meteen gesnapt. Hij had niet alleen zijn honorarium opgeschort, maar ook Hilzoy voorgesteld aan een groep beleggers die met genoeg geld over de brug waren gekomen dat Hilzoy zijn baan kon opzeggen en de spullen kon kopen die hij nodig had. Nu stond hij op het punt om geld aan te nemen van de grootste investeerder van allemaal. En dat alles binnen één jaar tijd. Ongelooflijk gewoon.

Uiteraard waren er wat haken en ogen bij Obsidian waar de investeerders niet blij mee zouden zijn of zelfs van zouden schrikken, als ze ervan wisten. Maar ze zouden het niet weten, want er was geen reden om het hun te vertellen. Obsidian kon netwerken beveiligen en in de *Fortune*

500 stond geen enkel bedrijf dat daar niet de portemonnee voor zou trekken. Dat soort dingen begrepen investeerders. De rest... Ach, dat zou gewoon zijn kleine geheimpje blijven, een soort verzekeringspolis om op terug te vallen, mochten de toepassingen van Obsidian niet voldoende zijn om de juiste bedragen te eisen.

Hij keek even op zijn horloge. Hij was nerveus voor de vergadering. Maar er was nog genoeg tijd voor een sigaretje; dat zou hem kalmeren. Onder aan de trap bleef hij staan en stak er een op. Hij nam een flinke trek en stopte het pakje en de aansteker terug in zijn zak. Naast zijn auto, een Buick Regency uit 1988 die hij na de verkoop van zijn Audi tijdens de echtscheiding had gekocht, was een witte bestelbus geparkeerd. ONGEDIERTEBESTRIJDING stond erop. Hij had hem hier de afgelopen week al wel drie keer zien staan. Of was het vier keer? Eén keer had hij een rat onder de afvalcontainer gezien. En er zaten kakkerlakken. Iemand moest hebben geklaagd bij de beheerders en nu wilden die idioten laten zien dat ze er iets aan deden. Wat kon het hem schelen. Binnenkort zou dat allemaal iemand anders z'n probleem zijn.

Er was één reden tot bezorgdheid: bestaande uitvindingen die volgens Alex konden verhinderen dat aan hen octrooi werd verleend. En iets over een geheimhoudingsplicht die de overheid hun kon opleggen, wat het een en ander zou kunnen vertragen. Maar tot dusver had Alex telkens wel een manier gevonden om problemen te omzeilen. Het octrooi was nog niet verleend, maar de toepassing zelf was voor de bank aanvaardbaar.

In eerste instantie had Hilzoy erover ingezet om bij de octrooiaanvraag de broncode te beschrijven, want iedereen die dat formulier te pakken kreeg zou daarmee het recept voor Obsidian weten. Maar Alex had hem gerustgesteld, het Patent and Trademark Office bewaarde alle aanvragen anderhalf jaar lang in strikt vertrouwen; tegen die tijd zouden ze een goed idee hebben of het octrooi beschikbaar zou komen. En was het eenmaal verstrekt, dan zou het er niet meer toe doen of mensen het recept kenden of niet. Want alleen in ruil voor een berg geld viel het dan te gebruiken. Anders zou Alex hen keihard voor de rechter slepen. Hilzoy bleef staan voor de Buick en diepte zijn sleutels op uit zijn broekzak. Wat een barrel. Er stonden ruim 160.000 kilometers op de teller en dat was te zien ook. Dit was een kar die je helemaal onder kon

pissen zonder dat het iemand zou opvallen. Een Mercedes, overwoog hij, en niet voor het eerst. Of misschien een BMW? Een zwarte cabriolet. Hij zou hem vier keer per jaar van binnen en van buiten helemaal schoon laten maken, dus hij zou er altijd nieuw uitzien.

De ongediertebestrijder stapte uit het busje. Hij droeg een baseballpetje, een overall en handschoenen, en had een zonnebril op. In het voorbijgaan knikte hij even naar Hilzoy. Hilzoy knikte terug, blij dat hij voor zijn brood geen ratten hoefde te vermoorden.

Hij nam een trekje van zijn sigaret, wierp hem weg en genoot van het gevoel om de peuk te verkwisten. Hij blies de rook uit en deed het autoportier van het slot. Ja, dacht hij. De zaken gaan echt steeds beter.

2

Een poging

Alex Treven ijsbeerde door zijn werkkamer bij Sullivan, Greenwald, Priest & Savage. Een felblauwe lucht vulde het raam, met onderin de zacht glooiende heuvels van Palo Alto, maar Alex had er geen oog voor. Hij had vijf stappen nodig om de met zonlicht bespikkelde muur te bereiken, waarna hij stopte, om zijn as zwenkte en het proces in omgekeerde richting herhaalde. Hij telde zijn stappen, en om zichzelf een beetje af te leiden beeldde hij zich in dat hij met zijn heen-en-weerge-loop een pad uitsleet in het groene tapijt.

Alex had de smoor in. Hilzoy, normaal zelfs nog punctueler dan hijzelf, had uitgerekend deze dag uitgekozen om te laat te zijn. Ze hadden een afspraak met Tim Nicholson en de man, partner bij Kleiner, zou niet onder de indruk zijn als Hilzoy voor deze eerste kennismaking al te laat was.

Hij keek op zijn horloge. Goed, ze hadden gelukkig nog een halfuur. Hilzoy zou zich een uur van tevoren hebben gemeld om in een rollenspel het verkoopverhaal nog even door te nemen, hoewel het ook weer geen ramp was als daar geen tijd meer voor was. Maar toch, waar hing hij in hemelsnaam uit?

Zijn secretaresse, Alisa, verscheen in de deuropening. Hij stopte met ijsberen en keek haar indringend aan. 'Ik heb hem al minstens twintig keer gebeld,' zei ze nerveus, 'maar ik krijg alleen zijn voicemail.'

Hij onderdrukte een vloek. Dit was niet haar schuld. 'Ga naar zijn appartement, kijk of hij thuis is. South Tenth Street in San Jose. Het huisnummer ben ik even vergeten, maar dat staat wel ergens in zijn map. Blijf hem onderweg bellen en laat het me weten zodra je er bent. We hebben nog eventjes voordat ik de bespreking moet cancelen.'

‘Wat wil je dat...’

‘Weet ik veel. Bel me nou maar als je er bent. Hup.’

Alisa knikte en sloot de deur. Alex ijsbeerde verder. God, laat hem dit niet verzieken. Ik heb er zoveel ingestoken, dacht hij bij zichzelf.

Hij was nu zes jaar partner bij dit bedrijf en de dreigende fase van promotie of vertrek naderde. Niet dat iemand al aanstuurde op een afscheid; daarvoor was zijn combinatie van wetenschappelijke en octrooikennis te uniek en te waardevol. Hij hoefde niet te vrezen voor een werkloos bestaan. Nee, het probleem lag een stuk neteliger: de andere partners vonden het wel prima zo en wilden hem vooral laten zitten waar hij zat. Over een jaar, hooguit twee, zouden ze een balletje opgooien over de voordelen van een ‘adviseurspositie’: het salaris, de anciënniteit, de flexibele werkuren en de werkzekerheid.

Onzin, wat hem betrof. Hij wilde helemaal geen zekerheid; wat hij wilde, was macht. En macht binnen Sullivan, Greenwald, Priest & Savage kreeg je alleen met je eigen cliëntenbestand, wist hij. Zolang je je eigen buit niet kon veroveren, bleef je afhankelijk van de restjes van een ander. Voor de andere vennoten misschien prima, maar voor hem was het niet genoeg.

Daarom was Hilzoy zo verdomd waardevol. Alex had de potentie van Obsidian doorgrond op een manier zoals maar weinigen dat konden, zo wist hij; niet vanwege Hilzoys verkooppraatje, maar juist door er zelf in te duiken en het basisprincipe te onderzoeken. Het had wat geveel vereist, en een paar politieke vaardigheden waarvan hij niet wist dat hij ze bezat, om de andere partners ervan te overtuigen de *fees* nog even op te schorten en Alex als de gevolmachtigde jurist te vermelden. Deze jongens waren een stel haaien, de luchtige Bay Area-kleding en het geflirt met secretaresses en juridisch assistenten ten spijt. Zodra ze bloed roken, wilden ze de prooi voor zichzelf.

Alex’ mentor was David Osborne, ook partner en een sluwe advocaat die zelf echter niet over een formele technische achtergrond beschikte. Door de jaren heen was de strategische octrooi onderhandelingskant binnen zijn werk steeds afhankelijker geworden van Alex’ technische kennis, en Osborne zorgde er dan ook voor dat diens tweejaarlijkse bonussen de hoogste waren die het bureau kon uitkeren. Tegenover zijn cliënten wist hij echter steevast zelf goede sier te maken met Alex’

inzichten. Met zijn cowboylaarzen en fuchsiapaarse T-shirts zag hij er weliswaar op en top uit als het zelfverzekerde mannetje, maar diep vanbinnen, wist Alex, voelde Osborne zich bedreigd door hem. Dus ondanks de terugkerende belofte dat hij Alex ‘zodra de tijd rijp is’ voor een partnerschap zou steunen, ging Alex er inmiddels van uit dat die dag zich nooit zou aandienen. Een partnerschap werd je niet gegeven, had hij geconcludeerd. Je moest het veroveren.

En dus had hij, na enkele geheime besprekingen met Hilzoy om zichzelf ervan te overtuigen dat de man werkelijk eigenaar was van de Obsidian-technologie – of dat anderen dit in elk geval niet konden weerleggen – even diep ademgehaald, de deur van zijn middelgrote *senior associate*-werkkamer achter zich dichtgetrokken en zich via de korte gang met de dure vloerbedekking naar Osbornes ruim bemeten ‘partnerversie’ begeven. Hun werkkamers waren ondergebracht in het hoofdkantoor. Het grote, ronde ontwerp, dat door de partners graag ‘de Rotonde’ werd genoemd, stond onder de juristen beter bekend als ‘de Death Star’. Een werkkamer in de Death Star, en dus niet in een van de twee nevenvestigingen, had een zekere status, iets waar Osborne veel belang aan hechtte en, zo moest Alex bekennen, hijzelf ook. Bovendien bevond degene die er werkte zich in het geografische middelpunt van alle werkzaamheden. Voor de deur van Osbornes werkkamer had hij zichzelf een moment gegund om naast de riant muurdisplay van plexiglazen plaquettes ter herinnering aan klussen voor Cisco, eBay, Google en nog honderd andere cliënten even diep adem te halen. Er hingen ingelijste foto’s van Osborne met diverse regionale hooggeplaatsten, met de bekende president-directeur van een groot telecombedrijf, dat door Osborne onlangs als klant was binnengehaald, en zelfs eentje met de premier van Thailand, het land dat Osborne jaarlijks een paar keer bezocht om een bedrijf in projectfinancieringen te monitoren dat hij daar had opgezet. Het soort macht en invloed dat iemand als Osborne met al deze deals en netwerken kweekte, daar probeerde Alex maar even niet aan te denken. De truc was om jezelf te overtuigen van de omgekeerde situatie, dat degene die zo tegenover je zat juist in een ondergeschikte positie verkeerde, jou veel harder nodig had dan jij hem. Alex wist dat de plaquettes en foto’s niet alleen bedoeld waren als opschepperij, maar ook om onderhandelingspartners te intimideren, hun positie te verzwakken.

Hij had zich vermand, was naar binnen gegaan en had zijn praatje gehouden. De toon moest precies goed zijn: boeiend genoeg om Osborne over de streep te trekken, maar ook weer niet zo boeiend dat de man er zelf mee aan de haal wilde gaan. Immers, als dit goed zou verlopen, was het patent nog maar het begin.

Toen Alex klaar was, leunde Osborne achterover in zijn stoel en legde zijn cowboylaarzen op het bureau. Het werkte op Alex' zenuwen. Het voelde als een afleidingsmanoeuvre en hij wist dat Osborne al met zijn rekensommetjes bezig was.

'Wat zal mijn cliënt zeggen?' vroeg Osborne.

Alex haalde zijn schouders op. 'Wat kunnen ze zeggen? De uitvinding heeft niets te maken met Oracles kernactiviteiten of Hilzoys dagelijkse werk daar. Ik heb zijn werkcontract al bekeken. Oracle heeft niets te claimen.'

'En hoe zit het met...?'

'Hij heeft het thuis bedacht, in zijn eigen tijd, met zijn eigen spullen. Ook glasvezeltechnisch zitten we goed.'

'Je hebt je huiswerk gedaan,' reageerde Osborne met iets van een glimlach.

'Ik heb het geleerd van de beste.' Maar meteen wenste Alex dat hij zijn mond had gehouden. Waarschijnlijk zou Osborne het in gedachten net zo lang verdraaien totdat het klonk als: 'Je hebt me zoveel geleerd, David. Ik sta volledig bij je in het krijt.'

'Vertel eens hoe je die kerel hebt leren kennen,' zei Osborne.

'Hij belde me op en vroeg of ik hem kon adviseren over iets waar hij thuis aan werkte.' Hij had deze leugen al zo vaak gerepeteerd dat het inmiddels voelde alsof het werkelijk zo gegaan was. 'We spraken af bij een Starbucks en hij liet me zien waar hij mee bezig was. Het zag er veelbelovend uit, vond ik, en dus ging ik ermee aan de slag.'

Dit was natuurlijk niet het antwoord waarop Osborne had gehoopt. Als Alex de waarheid had verteld – dat hij samen met Hilzoy al over Obsidian had overlegd toen hij voor zijn werk bij Oracle op bezoek was – zou hij Osborne de gelegenheid hebben gegeven voor een weerwoord als: 'Maar als je mij niet had gehad, was dit nooit in jouw schoot beland.' Hij vermoedde dat Osborne zijn verhaal op een discrete manier bij Hilzoy zou checken, mocht hij in de gelegenheid zijn, maar daar had hij Hilzoy

al op voorbereid. Hoe meer het erop leek dat dit alles zich buiten Oracle en Sullivan, Greenwald om had ontwikkeld, hoe beter het voor hen beiden was.

‘Ik vind het niks,’ was Osbornes oordeel. ‘Oracle zal beweren dat jij die vent via hen hebt ontmoet. Ook al staan ze juridisch met lege handen, ik ga geen cliënt als Oracle op het spel zetten voor iets wat in vergelijking tamelijk onbeduidend is.’

‘Kom op, David. Je weet best dat elk kantoor hier in de Valley weleens een jurist heeft gehad die over een connectie binnen een gevestigd bedrijf beschikte. Zo werkt het nu eenmaal. En Oracle weet dat ook.’

Osborne keek hem aan alsof hij deze woorden liet bezinken.

‘Gun me deze kans, David,’ zei Alex, een beetje verrast over de ferme toon waarop de woorden over zijn lippen rolden.

Osborne spreidde zijn armen, alsof het vanzelfsprekend was, alsof hij dit hele gesprek geen moment had geprobeerd om Alex buitenspel te zetten. ‘Hé, sinds wanneer kan ik jou de wet voorschrijven?’

Het was geen antwoord, nog geen definitief antwoord. ‘Hilzoy is van mij?’ vroeg Alex. ‘Ik ben de gevolmachtigde jurist?’

‘Lijkt me fair, ja.’

‘Is dat een “ja”?’

Osborne zuchtte, zwaaide zijn cowboylaarzen van zijn bureau en boog zich naar Alex. ‘Ja, het is een “ja”.’

Alex stond zichzelf een kleine glimlach toe. Het moeilijke deel was achter de rug. Nu het laatste nog.

‘Nog één ding,’ ging Alex verder.

Osborne trok zijn wenkbrauwen op en keek hem argwanend aan.

‘Hilzoy kreeg afgelopen jaar een vervelende scheiding voor zijn kiezen. Hij zit zonder geld.’

‘Jezus, Alex...’

‘Nee, wacht. Hij kan ons niet betalen. Maar stel dat we vennoot worden, we een stukje van het bedrijf krijgen...’

‘Weet je wel hoe moeilijk het is om zulke speculatieve onzin langs de partnerschapcommissie te krijgen?’

‘Zeker. Maar jouw aanbevelingen nemen ze vast serieus, toch?’

Het was een zet die hij zich in zijn jaren van onderhandelen voor zijn cliënten had eigengemaakt. Als het andere kamp de handen in de lucht

wierp, dat zij daar niet over gingen, dat ze het eerst moesten voorleggen aan de raad van bestuur, de raad van beheer, tante Betje of wie dan ook, dan kietelde je hun ego gewoon een beetje.

Osborne was echter te ervaren om gelijk toe te happen. ‘Niet altijd.’
‘Nou, deze keer kunnen ze dat maar beter wél doen. Deze technologie is een belofte voor de toekomst. Ik heb hem persoonlijk bestudeerd, en je weet dat ik op dit gebied meer weet dan de meesten. Ik doe alles zelf. En niet ten koste van mijn huidige werk, maar erbij.’

‘Kom op, Alex, je kunt voor dit jaar al voor meer dan drieduizend werkuren declareren. Je kunt echt niet...’

‘En of ik dat kan, en dat weet je. We hebben het over een percentage van iets voor het kantoor, iets wat groot kan worden, in ruil voor wat hoegenaamd geen investering genoemd kan worden. En de partnerschapcommissie heeft daar geen oren naar als jij het voorstelt?’

Osborne hield zijn mond en Alex hoopte dat hij niet te veel had doorgedramd. Waarom wil hij voor zoiets speculatiefs zoveel op het spel zetten? dacht Osborne waarschijnlijk. Gaat dit nog beter uitpakken dan hij suggereert?

Alex probeerde het nog eens. ‘De commissie luistert toch naar jou?’

Osborne glimlachte een beetje, wellicht uit zuinige waardering voor hoe goed Alex het had gespeeld. ‘Soms.’

‘Dus je gaat het ze aanbevelen?’

Osborne wreef over zijn kin en keek Alex aan met een blik alsof diens welzijn hem boven alles ging. ‘Als je dat echt wilt. Weet je, Alex, dit is de eerste keer dat jij iets initieert’ – de eerste keer dat jij mij iets laat initiëren, zul je bedoelen – ‘en als het niks wordt, sla je geen best figuur. Slecht inschattingsvermogen.’

Een slecht inschattingsvermogen. Bij Sullivan, Greenwald gold dat als de ultieme, universele schande. Alles wat verkeerd ging, ook al was het niet de schuld van de jurist, kon worden toegeschreven aan slecht inschattingsvermogen. Want als de jurist in kwestie een goed inschattingsvermogen had gehad, had hij de bui zien aankomen.

Alex reageerde niet en Osborne ging verder. ‘Ik zeg alleen, met een risico als dit wil je een foutenmarge, een vangnetje.’

Alex wist dat hij moest antwoorden met: ‘Je hebt gelijk, David. Bedankt dat je je over me ontfermt. Je bent een kanjer.’

Maar in plaats daarvan reageerde hij met: 'Ik dacht dat jij dat vangnet voor me was.'

Osborne knipperde even met zijn ogen. 'Dat ben ik ook.'

Alex maakte zijn schouders op, alsof daarmee de zaak duidelijk was. 'Een betere bescherming kan ik me niet wensen.'

Osborne slaakte een geluidje, iets tussen een lachje en een brom.

Alex zette een stap naar de deur. 'Ik vul de formulieren vast in en doe een belangencheck.'

Daarmee was de kous af. Als Osborne het wilde herroepen, moest hij dat nu doen. Zo niet, dan zou elke nieuwe dag nieuwe feiten brengen die voor hem des te moeilijker te pareren waren.

'Als we geen fees declareren, moet ik het wel aan de commissie voorleggen,' zei Osborne.

'Dat weet ik. Maar ik vertrouw erop dat ze naar je zullen luisteren.' Hij keek Osborne aan. 'Dit is belangrijk voor me, David.'

Zo belangrijk dat ik anders volgende week voor Weil en Gotshal werk, en jij een andere slimme jongen kunt zoeken die jou net zo goed voor de dag laat komen bij zijn cliënten als ik heb gedaan, was het stilzwijgende maar kraakheldere, gedeelde inzicht.

Een seconde gleed voorbij. 'Ik wil niet dat je hier in je eentje aan werkt,' zei Osborne.

Dit had Alex niet verwacht en hij vroeg zich af wat Osborne bedoelde. Had hij zojuist niet gewonnen? 'Hoe bedoel je?' vroeg hij.

'Hoe denk jij de boel helemaal op de rails te krijgen zonder juristen die voor je werken?'

Daar had Alex nog niet over nagedacht. Meestal werkte hij alleen. Dat beviel hem.

'Moet je horen, het is nog wat vroeg...'

'Bovendien,' ging Osborne verder, 'hoe gaan we een grote taartpunt van die meneer z'n bedrijf rechtvaardigen als we er maar één jurist op hebben zitten? We willen hem wel het gevoel geven dat hij goed wordt behandeld.'

Alex wist even niet of hij nu moest lachen of huilen. Osborne droeg hem praktisch op om tijd te rekken. Maar als hij hem daarmee het gevoel kon geven dat hij toch nog een kleine overwinning had weten te boeken, ach....